

PUTEREA RUGĂCIUNII LUI IISUS

Orbii au rostit cuvintele „*Fiul lui David, ai milă de noi*” (Matei 20, 30), ceea ce înseamnă „*Iisuse, ai milă de noi*” și le-a fost redată vederea; leproșii au spus-o și s-au vindecat de lepra lor (Luca 4, 27) etc.

Rugăciunea „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*” are două puncte de sprijin: cel dogmatic – recunoașterea Dumnezeirii lui Hristos – și cel de cerere – rugăciunea pentru mântuirea noastră. Cu alte cuvinte, mărturisirea credinței în Hristos este legată de mărturisirea neputinței noastre de a fi mântuiți doar prin puterea noastră. Aceasta spune totul, și întreaga luptă a creștinului își are temelia pe aceste două lucruri: credința în Hristos și cunoștința păcătoșeniei noastre. Astfel, rugăciunea lui Iisus arată în câteva cuvinte toată strădania credinciosului și sintetizează întreaga învățătură dogmatică a Bisericii noastre Ortodoxe. Ajungem la

această îndoită cunoaștere prin rugăciunea lui Iisus. Sfântul Maxim arată că patima mândriei stă în a nu lua în seamă două lucruri: a nu lua în seamă puterea dumnezeiască și slăbiciunea omenească. Și această dublă nesocotință dă naștere unei „*minți dezordonate*”.

Prin urmare, cel mândru este omul nesocotinței, în timp ce dimpotrivă, cel smerit este omul îndoitei cunoașteri.

Ultimul își cunoaște propria slăbiciune și puterea lui Hristos. Așadar, prin rugăciunea lui Iisus, noi cunoaștem și mărturisim puterea lui Hristos – *Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu* – ca și propria noastră slăbiciune – *miluiește-mă pe mine, păcătosul*. Atingem în acest fel starea binecuvântată a smereniei. Unde este smerenia este și harul lui Hristos, și acest har este Împărăția cerurilor.

Vezi atunci valoarea rugăciunii lui Iisus? Vezi că putem câștiga Împărăția cerurilor prin puterea ei?

(IPS Hierotheos Vlachos)

RUGĂCIUNEA LUI IISUS, ARMĂ DUHOVNICEASCĂ ÎMPOTRIVA DIAVOLULUI

Sfinții Părinți recomandă să rostim cât mai des Rugăciunea lui Iisus sau Rugăciunea minții „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Sfântul Teofan Zăvorâtul, traducătorul în limba rusă al Filocaliei, ne îndeamnă ca, chiar dacă ne rugăm prost, chiar dacă simțim că rugăciunea noastră nu se înalță atât cât am dori și roadele ei întârzie să apară, să ne rugăm totuși în continuare, deoarece diavoli cunosc puterea rugăciunii și ajutorul pe care îl dobândesc de la Dumnezeu rugătorii și de aceea fug.

Rugăciunea, ne încredințează Evagrie Ponticul, este cea mai înaltă lucrare a minții, utilizarea ei cea mai înaltă și, de aceea, este și cea mai ispitită de diavoli. Prin urmare, fiecare formă de meditație la Dumnezeu, și, în mod deosebit fiecare rugăciune este o tămâie care împrăștie și izgonește lucrarea acestor duhuri rele, însă o eficiență deosebită în lupta noastră împotriva acestor duhuri rele o are rugăciunea lui Iisus. În cadrul rugăciunii lui Iisus, locul esențial îl ocupă invocarea sau pomenirea numelui Său. Paza inimii sau trezvia, spre care tinde rugătorul, se realizează prin pomenirea neîncetată a numelui lui Iisus, prin care sunt îndepărtate toate ispitele. Spiritualitatea filocalică acordă o valoare și un rol deosebit numelui lui Iisus. Isihie Sinaitul vorbește despre „*dulcele și bunul nume al lui Iisus*”, care aduce, cu adevărat, pace sufletului și golire de gânduri pătimase, iar Filotei Sinaitul ne spune că prin invocarea cu credință a „*numelui sfânt și prea cinstit al Domnului Iisus*”, rugătorul află reazemul esențial, ajutorul fundamental în lucrarea sa. Filotei Sinaitul ne spune că „*pomenirea bucuroasă a lui Dumnezeu, adică a lui Iisus, obișnuiește să împrăștie cu iuțimea inimii și cu încruntarea mântuitoare toate vrăjile gândurilor, înțelesurile, cuvintele, nălucirile, chipurile întunecoase și, simplu vorbind, toate mijloacele prin care luptă cu aprindere atotpierzătorul, căutând să înghită sufletele*. Iar Iisus cel chemat le arde pe toate cu ușurință, căci în nimic altceva nu se află mântuirea noastră decât în Iisus Hristos. Numele Domnului Hristos, chemat neîncetat, ne ușurează de toate greutățile și, cu vremea, când ne obișnuim și ne îndulcim cu el, ajungem să cunoaștem prin cercare că acest lucru nu e cu neputință, nici greu, ci cu puțință și ușor”.

(*Război în văzduhul inimii. Cuvinte ale Părinților filocalici despre războiul nevăzut*)